

Muur

De scheuren in zijn glimlach zijn pijnlijk om te zien. Toch houdt hij dapper zijn gezicht in de plooi als ik hem vraag hoe het vandaag met hem gaat. "Het gaat wel." Uit zijn toon klinkt door dat het helemaal niet gaat. Hij heeft kringen onder zijn ogen, zijn bewegingen zijn bedachtzaam en hij kiest zijn woorden zorgvuldig om ervoor te zorgen zo ver mogelijk bij de pijn en het verdriet te blijven. Toch sijpelen door zijn zinnen en gemeenplaatsen heen andere woorden door. Woorden van gemis, pijn, een verscheurd hart, het onvermogen om vrijuit te kunnen praten of emoties te tonen, omdat 'de maatschappij' dat nou eenmaal niet gemakkelijk vindt. En dus huilt hij in stilte in de auto en uit hij zijn woede in het sporten. Verdwalen zijn emoties tijdens het verdwijnen in de computer. En dat mag. Rouw kent geen vorm, geen vastgesteld proces. Eenieder ervaart dat op een eigen manier en kneedt het naar beste kunnen.

De zwarte muur die opgetrokken werd op het moment dat zijn kind het huis niet meer vulde met gelach, gezang, gemopper, met stampende voeten op de trap, de eigen-aardige humor en nachtelijk licht onder de slaapkamerdeur is levensgroot en levenslang en zal voor altijd een schaduw werpen

Veertje

Er dwarrelde een veertje
Op de tafel in de tuin terwijl ik las
Zo'n donzig kleine pluis

Keek ik naar links of mijn lief het kussen klopte?
Of naar het dak,
waar een duif de aandacht aan het trekken was?
Naar de lucht waar zwanen
met hun krakende gewrichten vlogen over het huis?
Of nog hoger waar ganzen
een gebroken V verstopte
Of, misschien zelfs nog hoger,
hopend op een Engel die naar me lachte
En ik dat stiekem even zag

Niets van dat alles deed ik
Ik keek naar binnen in mijn hart
Naar waar jij vroeger met een veertje
Uren kon spelen bij een meertje
Keer op keer en nóg een keertje
Hoe met jouw adem als de wind
Een bootje zonder zeil
Werd voortgedreven door een kind

Vertel

Vertel me nog eens hoe het was
Ik ben het haast vergeten
Wil namelijk wel graag weten
Hoe ik speelde in het gras

Hoe ik vliegerde in het weiland
Wankel schaatste op de sloot
Hoe van mijn kastelen in het zand
Jij zichtbaar lachend steeds genoot

Vertel me nog eens hoe het ging
De ritjes met de bolderwagen
Het blokken bouwen, timmeren, zagen
Toen in de kamer een echt 'theater' hing

Vertel me van muziek en liedjes
Die we in de auto zongen
Tot tranen in onze ogen sprongen
Door de vreugden en verdrietjes

Vertel me van de ambulance
In mijn beleving onnoemelijk groot
Die me haastte naar de dood
In een steriele ambiance